

εἰς τέλος ΔΕΙΝΗ

λέγουσιν ὡς
ἀνθρώποις ἐντυγχάνομεν
του ἔνεκα
διδάξουσιν ἡμᾶς τι
κἀγόμεθα
συμβαλλομένοις
τελοῦσθαι
ἦν ἐῶμεν
αὐτὸ δὲ συμβαλλόμεθα
οὐ μὲν γὰρ οἶδ' εἰ νομίζω τάδε
γέγονα δ' οἶα σήμερον ἄτε γνοῦσά σε
ὡς κομήτης καταπίπτει
παρελθὼν ἥλιον
ὥσπερ ῥόον μέσον ὕλης
κωλύει λίθος
τίς ἂν εἴποι εἰ μεθέστηκ' εἰς ἄμεινον
ἀλλ' ἄτε γνοῦσά σε
μεθέστηκ' εἰς τέλος
συμβαίνοι ἂν
ἔμ' οὐποτ' αὐθις τύχειν σοῦ
ἔτι ζῶσαν
ἀλλ' εἶπω νῦν πρὶν ἀπελθεῖν
τοσαῦτά μοι
ἔνεστιν ἃ ἔμαθον σοῦ
συνέση μοι, ὡς γραφέντι πίνακι
καὶ νῦν ὄτῳ τρόπῳ τάδ' ἐκβαίη
σὺ δὴ παρέτρεψας ἐμὰ φιλούσα με
ὥσπερ ὄρμον λελυμένον
ἄνεμος φέρει ναῦν
ὡς ὕλη 'ν ἀπουσῆ σπέρμ' ἀφ-
-ίης οἰῶνος
τίς ἂν εἴποι εἰ μεθέστηκ' εἰς ἄμεινον
ἀλλ' ἄτε γνοῦσά σε
μεθέστηκ' εἰς τέλος
ὡς δὲ πάντ' εὐ θεῶμεν
ἔχοις συγγνώμην ἐμοίγε τῶν μεμφομένων
ἀλλ' οἶδ' ἡμᾶς μεμψαμένας ἀμφω
πόλλων οὐκετι διαφερόντων

(κομήτης ὡς καταπίπτει ...)